

A virrasztók szimata

2018 augusztus 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ezt talán csak mi értjük itt, Európa peremén.

1991-ben jártam itt el?ször. Felkéredzkedtünk egy Farkaslakára tartó szekérre, úgy jöttünk ki Udvarhelyr?l. Csak arra emlékszem, hogy a kaptatókon fennhangon biztatta lovait a stopposokkal nem túl b?beszéd? öreg székely, emlékszem az ég kék színére, a metsz?en tiszta leveg?re. Most itt állunk újra Tamási Áron szül?háza el?tt. Kis, kékre meszelt házikó fent, a faluban. A turisták nagy része odalent, a f?úton, az író sírjánál helyezi el a virágot, ide, a kiállítással csalogató szül?házba csak az ingyencek merészkednek.

A kert csinos, tiszta, rendezett. Megengedik, hogy körüljárjunk. Egy darab föld Erdély földjén. Birtokon belül, birtokon kívül... Hetven éve az író is végiglajtstromozta magában ezeket a kérdéseket.

„Most a föld, ahova ültetett az Isten, más gazdának a földjén fekszik belül. Édestestvérünk, ki szívdobbanás nélkül leszakíthatna, most nincs. Aki egy kertben n? mivelünk, az értelmetlenül csodálkozik mirajtunk, mert azon gondolkodik, hogy kertjének ékességei vagyunk-e.”

Belépünk. 1991-ben még az író húga kalauzolt körbe bennünket, ma a család egyik n?rokona. A kicsiny ház valaha az egész családnak helyet adott, ma könyvek, levelek, fényképek sokaságát ?rzi. A falról sorra letekintgetnek ránk a családtagok. Társaságukban valamikor réges-régen egy vidám farkaslakai estén Németh László úgy találta, valamennyi Tamásinak virág n?tt a szívében, és csak pusztá véletlen, hogy Áronból lett író, hiszen mindegyikük annak született, még ha nem is tudnak róla.

„A sors szeszélye folytán székely ágon én is magyarnak születtem, harmadik gyerekül olyan családban, amely kevés földön sok küzdelemmel gazdálkodott. Apámtól a s?r? kedélyt, a világjavító indulatot és a formaérzéklet örökölttem, kedves anyámtól a humort, a lélek és a szív költ?i libbenéseit, az ?sökt?l pedig, akik ?rködtek a szabadság jussa felett, a virrasztók szimatát.”

A virrasztók szimata. Ezt talán csak mi értjük itt, Európa peremén. Hogy az ?sök nem pusztán valaha élt emberek régi fényképeken, és nem halványuló emlékképek az elsüllyedt gyermekorból, hanem iránymutató oszlopok. A virrasztók szimata a földb?l él?, földhöz hajló emberben ma is megvan: Kelet-Európa parasztnépeinek csilhatatlan az ösztöne. Vagy talán pontosabb, ha azt mondjuk, erre hajlanánk, ilyenek lennénk, de a modernitás, az új világ er?t vesz rajtunk, és folyik a küzdelem normális és nem normális között. Odalent, a faluban a pénz az úr. Udvarhelyen is kitenyészett ugyanaz a réteg, mint otthon, a terepjárós bunkók és a gyökértelen vállvonogatók, akik nemhogy Tamásira nem gondolnak néhanapján, de még önmagukra sem. Székelyföld megváltozott, de a falvak mélyén még pislákol a remény. Mint búvópatak, el?-el?tör rejtékéb?l. Jelzi a népnek és az itt él? embernek a jellegét, amelyet cifra gúnyával elfedhetünk id?legesesen, de azért hiánytalanul megvan minden a takarásban is.

„A madárnak szárnya van és szabadsága, az embernek pedig egyetlen szül?földje és sok kötelessége.”

Igen, ezt is ? írta. Hogy nem vándormadarak vagyunk, és nem véletlen, hogy oda születtünk, ahova. Változtathatunk ezen, becsaphatjuk magunkat, hogy mindenütt jó, de az igazság az, amit Tamási is észrevett, hogy egyetlen hazánk van, a h?ségünk ahhoz köt bennünket, nem pedig a nagyvilághoz. És a sok kötelesség... Meg kéne végre értenünk, hogy jogaink szüntelen követelése mellett erre is figyelünk kellene néhanapján. A kötelességérzet azonban a közösségi létb?l fakad: csak a másokkal együtt él?, el nem szigetel?dött ember érzi úgy, hogy valamit vissza kell adnia a megszerzett szellemi és fizikai javakból. A jogok csak akkor következnek, ha magunkra maradtunk – akkor tényleg nincs más, mint hogy kiköveteljük, ami szerintünk jár nekünk, és foggal-körömmel ragaszkodjunk hiábalóságokhoz, amelyek csak addig tartanak, amíg élünk, és velünk együtt sírba szállnak.

Jó volna tisztán és egyszer?en élni. Tamási Áron tudta ezt. És ebbe hasadt bele a szíve, el?ször akkor, amikor végleg elhagyta szül?földjét, másodszer pedig, amikor 1956 után megsz?nt a remény az igazabb, emberibb életre.

Élt még tíz évig, de már csak az emlékeiben kutakodott. A halál akkor érkezik meg közénk, ha elszállt belőlünk az örök gyermeki, a játékszert elveszik gonosz, durva felnőttek kezek. Tamási Áron nem élhetett csilingelő jókedv nélkül. Erre gondolunk, ahogyan elballagunk a kékre meszelt kis házból, hogy pár perc múlva visszacsöppenünk a XXI. századba.

„Hányan vagytok jók, tisztaszívűek? Hányan vagytok igazak, bátrak? Hányan vagytok, akik sírásom miatt elszomorodtok, akik kezemet szeretettel megfogjátok? És hányan vagytok, akik engemet, egy erőt hitet, csodálatosan jó és fájdalmas faj gyermekét visszaöleltek?

Akárhányan, de szálljon rátok minden áldás. Hajnalonkint szebbé váljon az álmatok és szemetekkel lássátok a virág nyílását, hogy annál több kedvetek legyen. Minden jókkal együtt a búzával annyi öröm jön nektek, hogy azzal megérjétek esztendőre! esztendőre.

És rátok bízom az itt maradó kincseket: a virágot csókoló madarat, a szántó-vető embert s a Küküllőbe hullott három csillagot. És ezeknek a mélyén az erdélyi szépséget, a magyar jóságot és a történelem erejét.

És újra könyörgök nektek: adjátok a kezeteket, mert nagyon fáj a szívem. Csak arra kérek, hogy ne bántsátok a székely embert, hanem szeretettel vezessétek a jövőbe, mert ha ezt teszitek, Isten előttem mondom, hogy örömök nagy lesz a jutalmazás idején.

Végezetül mutatom nektek a szívemet és megölellek mindegyitek.

És elmegyek szomorúan, mint a madár ősszel.”

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

